

Der er rigeligt med kirkegårde i Paris – anmeldelse af Abdellah Taïas “Det langsomme liv”

af Tina Dransfeldt Christensen
Publiceret 22/11/2019 i Bøger/Kultur

BØGER // ANMELDELSE – Den marokkanske forfatter og filminstruktør Abdellah Taïa (f. 1973) har med *Det langsomme liv* skrevet en intenst neurotisk bog om en på en gang følsom og hysterisk, kalkuleret og fortabt mand i Paris; en historie om et bemærkelsesværdigt venskab og en intens nabokrig mellem Mounir Rochdi og hans overbo madame Marty.

”Men så dø dog. Dø. Der er rigeligt med kirkegårde i Paris, madame Marty. Skal jeg udvælge en til dig?”

Mounir Rochdi er homoseksuel og marokkaner, 40 år og helt og aldeles fortabt i Paris. Madame Marty er en fattig 80-årig kvinde, som bor alene i et lillebitte studio på 14 kvadratmeter og med toilet på gangen.

Mounir knytter et helt særligt bånd til sin overbo, som både minder om hans mor og afslører i hvor radikal grad, han står uden hjem. Forholdet mellem dem er et kærligt forhold mellem en mor, som har mistet

forbindelsen til sin søn, og en søn, som har mistet sin mor. De er begge ensomme og usynliggjorte af et samfund, som ikke interesserer sig for deres historier.

Menu

“

Trangen til at skringe, overdrive, slynge hån og fornærmelser efter andre, har Mounir med sig fra sin barndom i Marokko. Det fungerer som en maske, der beskytter ham i en brutal hverdag

---

Men det er samtidig også et voldsomt forhold mellem en hysterisk mand, som drives til vanvid af lydene fra sin overbo og en skræmt ældre kvinde, som ender med at ringe til politiet, fordi hun er bange for, at hendes underbo er terrorist.

Begge følelser eksisterer parallelt i hovedet på en mand, som er ved at miste forstanden, og hvis tankestrøm kun momentant afbrydes, når bihistorier foldes ud.

Trangen til at skringe

Mounirs neuroser og hans hysteriske udbrud er på en og samme tid maske og terapeutisk rum. Og det er gennem hysteri, at Abdellah Taïa udfordrer dominerende fortællinger om femininitet og maskulinitet, om normalitet og afvigelse, om Øst og Vest.

”I stedet for at lade Staten slå os ihjel, så gjorde vi det selv. Vi tæskede løs på hinanden dagen lang, året rundt. Vi talte ikke. Vi gøede. Og det var det eneste, der blev forstået og respekteret, ligefrem beundret.”

Trangen til at skringe, overdrive, slynge hån og fornærmelser efter andre, har Mounir med sig fra sin barndom i Marokko. Det fungerer som en maske, der beskytter ham i en brutal hverdag.

”Jeg var en ung, feminin, homoseksuel teenager, der blev jagtet af liderlige heteroseksuelle mænd, og det var først efter, jeg besluttede mig for at give igen og blive grov i munden, at de begyndte at behandle mig anderledes. Jo mere beskidt mit sprog var, jo mere lod de mig være i fred. Jo mere jeg talte som en skraldespand, jo mindre blev jeg voldtaget.”

Men i Paris er det blevet en maske at lægge låg på skrigeriet, og Mounir slås med at have tilpasset sig så meget, at han har mistet sig selv.

”Velopdragen. Veluddannet. Blid som et lam. Farveløs, Blødagtig. Kedelig. Uden nosser. Uden nogen som helst arabisk stolthed tilbage. Du er håbløs. Du skulle hellere kaste dig ud ad vinduet, for de sidste tre år har du vendt ryggen til den flamme inden i dig, den lille kerne af vildskab, der gjorde, at du trods alt kunne byde dem lidt modstand.”

Under historien

Mounirs hysteriske udfald parodierer på en og samme tid den marokkanske verden, han er vokset op i, og den rolle, som den velintegrerede muslim bør spille, hvis han ikke vil anklages for at være terrorist. Men under den historie er hysteriet også det, der binder Mounir til sin mor. Det var det sprog, hun forstod, og den terapi, der lå i at blive forstået gennem hysteriet, er forsvundet med hende.

“

Her er intet sort/hvid, men alt er begge dele samtidig. Der er en sproglig lethed over *Det langsomme liv*, som gør en kulsort historie til en leg at læse

---

I hele Abdellah Taïas forfatterskab, som strækker sig 20 år tilbage, rummer moderfigurene kærlighed og barmhjertighed, hysteri, vold og tyranni. Det er i de kvinder, der gennem hysteriet taler patriarkatet imod, at han finder sin inspiration, og det er i de kvinder, at hans *queer* karakterer spejler sig.

Det langsomme liv er et – nærmest poetisk – rablende tankemylder, som på flere niveauer leger med forholdet mellem fiktion og virkelighed. Ikke kun i savnet af en mor, som er død få år tidligere, finder man Adellah Taïas egen historie, men i hele Mounirs biografi; han er opvokset i Salé, han er homoseksuel, migreret til Paris og har skrevet ph.d. på Sorbonne om Fragonard og den franske libertinroman i det 18. århundrede. Han er den velintegrerede, intellektuelle, homoseksuelle araber. Han er ”fri” og ved at blive kvalit.

Men den mest interessante leg med fiktion og virkelighed ligger ikke i det selvbiografiske, men i historien om politiinspektøren Antoine. Er Mounirs forelskelse i og forhold til Antoine en fiktion i fiktionen? En måde at give politiet i Paris efter terrorangrebene i 2015 et menneskeligt ansigt? Eller lever den politiinspektør, som forhører Mounir, sit liv på en løgn?

I *Det langsomme liv* er det op til læseren at afgøre, hvad der er op og ned i Mounirs historier. Her er intet sort/hvid, men alt er begge dele samtidig. Der er en sproglig lethed over *Det langsomme liv*, som gør en kulsort historie til en leg at læse. Og det er nok ikke en tilfældighed, at den franske titel *La vie lente* ligger snublende tæt på *la violente*, og spørgsmålet er om "det langsomme liv" overhovedet findes i dette liv.

Abdellah Taïa: *Det langsomme liv*

Oversat af Simon Hartling

Forlaget Arvids

30. oktober 2019

182 sider

220 kr.

Foto: Udsnit af bogens forside.

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

ADELLAH TAÏA

DET LANGSOMME LIV

FORLAGET ARVIDS

SIMON HARTLING

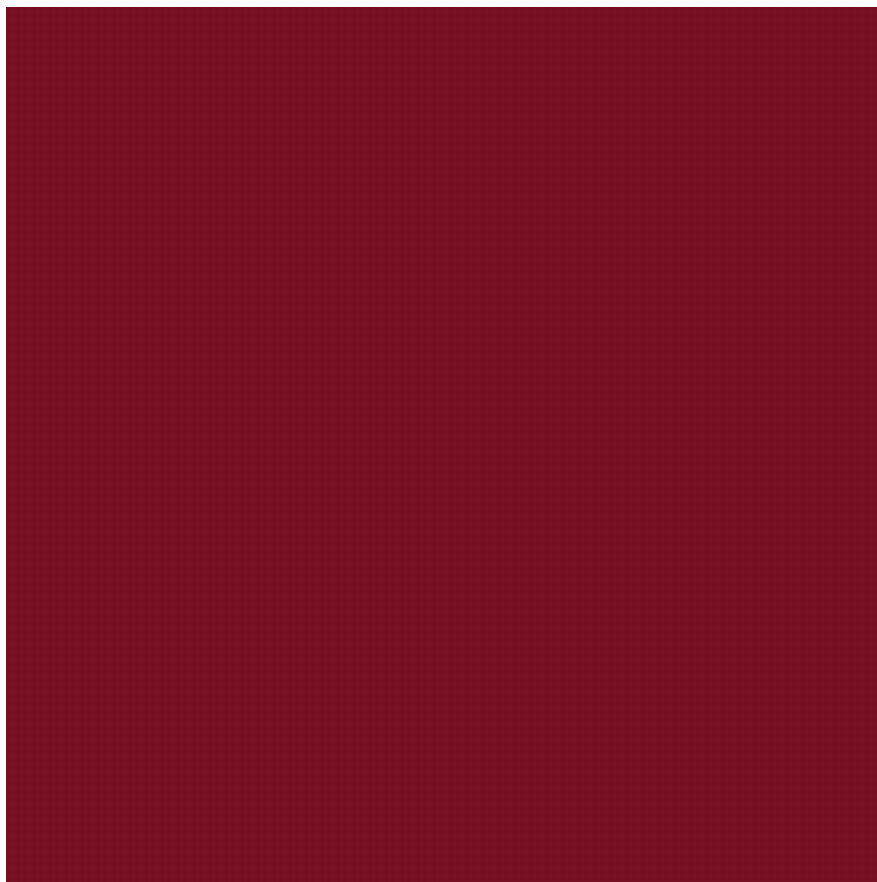
TINA DRANSFELDT CHRISTENSEN

SENESTE ARTIKLER

Tina Dransfeldt Christensen (f. 1979) er ph.d. i Kultur- og Sprogødestudier fra Roskilde Universitet og cand.mag. i Islamiske Studier fra Københavns Universitet. Derudover er hun fagkonsulent ved FOF København, ledende redaktør på Tidsskrift for Islamforskning og har tidligere arbejdet som redaktør på Forlaget Vandkunsten. Hun har siden 2004 beskæftiget sig med Mellemøsten og Nordafrika, særligt moderne arabisk-islamisk filosofi og moderne

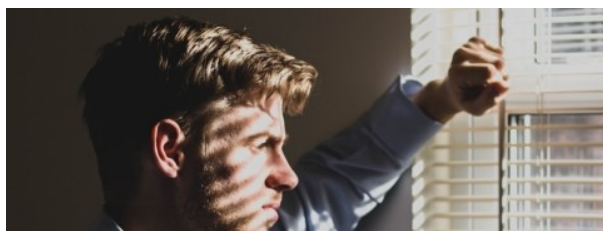

arabisk og frankofon litteratur. Hun har skrevet ph.d.-afhandling om den marokkanske forfatter og filminstruktør Abdellah Taïa og hans virke som forfatter og LGBT-aktivist. I den sammenhæng har hun arbejdet indgående med køn og seksualitet i marokkansk litteratur, LGBT-aktivisme i Marokko samt globaliserede diskussioner om forholdet mellem islam og homoseksualitet.

M E S T L Æ S T E

Hele jobcentersystemet må laves om - det nedbryder syge mennesker

af Maj Thorsen | posted
on November 27, 2019 |
under Danmark, Politik
& Samfund